

Sygn. akt I C 1291/20 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia S.R. Agata Kłosińska

Protokolant: staż. Martyna Kociszewska

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w Szwajcarii

przeciwko E. B.

o zapłatę w kwocie 5.260,76 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1291/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 kwietnia 2020 roku (data nadania w UP) powód (...) z siedzibą w Szwajcarii domagał się zasądzenia od pozwanej E. B. kwoty 5.260,76 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.159 zł od dnia 23 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż źródłem roszczenia powoda jest umowa pożyczki pieniężnej w kwocie 3.000 zł z dnia 6 marca 2019 r., zawarta pomiędzy pozwaną a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. W związku z zaprzestaniem spłat pożyczkodawca wypowiedział przedmiotową umowę ze skutkiem natychmiastowym pismem z dnia 22 czerwca 2019 r. Wierzytelność z tytułu wskazanej umowy pożyczki została przeniesiona w drodze umowy przelewu wierzytelności na powoda. Na dochodzoną pozwem należność składają się kwota 2.159 zł tytułem niespłaconego kapitału pożyczki oraz kwota 3.101,76 zł z tytułu pozostałych opłat. Powód wskazał, iż roszczenie dochodzone pozwem było przedmiotem elektronicznego postępowania upominawczego prowadzonego pod sygn. akt Nc-e 266463/20, które zakończyło się umorzeniem postępowania.

/pozew, k. 2-3/

W dniu 29 kwietnia 2020 r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości.

/nakaz zapłaty, k. 36/

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając orzeczenie w całości. Zakwestionowała roszczenie zarówno co do zasady jak i co do wysokości oraz wniosła o oddalenie powództwa.

/sprzeciw, k. 39-40/

Do zamknięcia rozprawy strony zostały przy swoich stanowiskach procesowych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 marca 2019 r. pozwana E. B. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) - (...). Zgodnie z treścią umowy pozwanej udzielono pożyczki w kwocie 3.000 zł, zaś całkowity koszt pożyczki, stanowiący sumę opłaty przygotowawczej w kwocie 550 zł, prowizji w wysokości 2.443,84 zł i odsetek umownych w kwocie 243,25 zł, wynosił 3.237,09 zł. Umowę zawarto na okres 130 tygodni. Pierwsza rata pożyczki miała być spłacona przez pozwaną do dnia 15 marca 2019 r., zaś ostatnia do dnia 3 września 2021 r.

Zgodnie z umową pożyczkodawca był uprawniony złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy ze skutkiem natychmiastowym m.in. w przypadku braku spłaty rat pożyczki oraz braku spłaty zaległości w ciągu 14 dni od daty, w której pożyczkobiorca otrzymał wezwanie do zapłaty i informację o wypowiedzeniu bądź w ostatnim dniu do odbioru listu poleconego. Pożyczkodawca przy zawieraniu opisanej wyżej umowy posługiwał się wzorcem umowy.

Pożyczkodawca uprawniony został do naliczania odsetek w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki w wysokości maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie.

/wniosek o udzielenie pożyczki, k. 4-5, umowa pożyczki, k. 6-8, harmonogram spłat, k. 9, formularz informacyjny dotyczący umowy pożyczki, k. 10-12, tabela opłat i prowizji, k. 13-14/

Kwota pożyczki została wypłacona pozwanej w dniu 7 marca 2019 r. na jej rachunek bankowy, po przeprowadzeniu procesu weryfikacji.

/umowa pożyczki, k. 6-8, potwierdzenie przelewu, k. 15, potwierdzenie przelewu, k. 16/

W dniu 1 lipca 2019 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (Sprzedający) zawarł z (...) z siedzibą w Szwajcarii (Kupującym) ramową umowę przelewu wierzytelności, w której strony ustaliły, że poprzez przekazanie pliku danych z informacjami o wierzytelnościach, przysługujących Sprzedającemu, Kupujący będzie z dniem przekazania każdorazowo nabywał wskazane w pliku wierzytelności wraz ze związanymi z nimi prawami. W dniu 12 sierpnia 2019 r. Sprzedający przekazał Kupującemu plik danych obejmujących 91 wierzytelności, w tym wierzytelność przysługującą (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. względem E. B. z tytułu umowy pożyczki z dnia 6 marca 2019 r. w wysokości 5.280,69 zł.

/ramowa umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami, k. 21-26, akt cesji, k. 19, załącznik, k. 19v-20/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności dokumentów umowy pożyczki oraz umowy cesji. Złożone przez powoda dowody w postaci dokumentów zatytułowanych „wypowiedzenie umowy pożyczki” (k. 17) oraz „zawiadomienie o cesji i wezwanie do zapłaty” (k.18) podlegały pominięciu, gdyż powód nie wykazał, iż przedmiotowe pisma zostały doręczone pozwanej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powód wskazał w pozwie, że domaga się zasądzenia dochodzonej pozwem kwoty

z tytułu wierzytelności przysługującej pierwotnie (...) sp. z o.o. w W. wobec pozwanej E. B., która to wierzytelność została nabyta przez stronę powodową w drodze cesji.

Umowa pożyczki, na którą powołuje się powód, została zawarta w dniu 6 marca 2019 r. na okres 130 tygodni. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 3.000 zł, kwota wyliczonych odsetek umownych wynosiła 243,25 zł zaś opłaty dodatkowe – tj. opłata przygotowawcza w wysokości 550 zł i prowizja w wysokości 2.443,84 zł wyniosły łącznie 2.993,84 zł. Stwierdzić należy, iż suma pozaodsetkowych kosztów kredytu mieściła się w limicie określonym w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z twierdzeniami pozwu, wierzytelność wynikająca z umowy stała się w całości wymagalna na skutek złożenia pozwanej przez pożyczkodawcę oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki zawartego w piśmie przygotowawczym z dnia 22 czerwca 2019 r., na dowód czego powód przedstawił wydruk pisma zatytułowanego „wypowiedzenie umowy pożyczki” (k. 17). Powód nie wykazał jednak, że pismo to zostało doręczone czy nawet wysłane do pozwanej. Z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy nie wynika, więc aby umowa pożyczki, będąca źródłem roszczenia powoda została skutecznie wypowiedziana, wobec czego Sąd stwierdza, że przedmiotowa umowa nadal łączy strony ją zawierające.

Z różnicy pomiędzy całkowitą kwotą zobowiązania pozwanej względem (...) sp. z o.o. w W. wynikającą z umowy pożyczki nr (...) (6.237,09 zł w ty, 3.000 zł kapitał pożyczki i 3.237,09 zł koszty pożyczki) a kwotą dochodzoną w niniejszym postępowaniu wynika, że pozwana dokonała częściowej spłaty zadłużenia. Powód nie przedstawił jednak żadnego wyliczenia należności dochodzonej pozwem, zaś na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy Sąd nie był w stanie ustalić, ile wymagalnych rat pożyczki pozostało niespłaconych przez pozwaną na dzień wyrokowania.

Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z 17 grudnia 1996 r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997 r., z.6 - 7, poz.76).

To na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne, tj. dokonania skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki oraz udowodnienia roszczenia co do wysokości poprzez wykazanie, jaka część należności, w tym konkretnie które raty pożyczki nie zostały przez pozwaną spłacone.

Niespornie na datę wyrokowania część rat pożyczki, zgodnie z harmonogramem spłat kredytu, była wymagalna, ale Sąd jest związany podstawą faktyczną żądania i nie mógł wyrokować z uwzględnieniem innego stanu faktycznego niż ten, który był wywodzony przez powoda. Należy bowiem podkreślić, że art. 321 § 1 k.p.c. stanowi, że sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Pojęcie żądania określa art. 187 § 1 k.p.c., zgodnie z którym pozw powinien m.in. zawierać dokładnie określone żądanie oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Żądanie powództwa określa więc nie tylko jego przedmiot, lecz również jego podstawa faktyczna. Zasądzenie sumy pieniężnej, która wprawdzie mieści się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej, stanowi orzeczenie ponad żądanie. Wyrok uwzględniający powództwo na podstawie faktycznej, na której powód ani w pozwie, ani w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie opierał powództwa, stanowi zasądzenie ponad żądanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2005 r. II CK 556/04, OSNC 2006/2/38, Biul.SN 2005/5/10). Innymi słowy zasądzenie zaległej kwoty (nawiasem mówiąc niewykazanej co do wysokości), wynikającej z faktu zalegania z zapłatą, a nie z faktu wypowiedzenia umowy, stanowiłoby orzeczenie na podstawie faktycznej nie powołanej przez powoda.

W związku z powyższym powództwo podlegało oddaleniu w całości.